

Arrest

nr. 275 610 van 28 juli 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, van Afghaanse nationaliteit, dient op 8 oktober 2018 voor de eerste maal een verzoek om internationale bescherming in. Op 18 december 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek omdat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd op 30 maart 2020 bij arrest met nummer X.

1.2. Op 15 oktober 2021 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal verklaart dit volgend verzoek op 21 februari 2022 niet-ontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing:

A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine te zijn, geboren te Gaza-stad in de Gazastrook, op 21 augustus 1998. U verbleef vanaf uw geboorte tot aan uw vertrek bij uw ouders in Al-Wosta, alwaar u uw middelbare school afmaakte. U bent via uw ouders geregistreerd bij UNRWA en voorzag uzelf van inkomen als ijsjesverkoper in Al-Zahra.

U kreeg een eerste maal met de mensen van Hamas te maken in 2015. U had een telefoon verkocht aan een vriend die het op zijn beurt doorverkocht aan een andere vriend. Omdat u vergat de telefoonnummers te verwijderen, kon die laatste uw nicht bellen. Haar echtgenoot, die connectie had met Hamas, kwam hiervan op de hoogte en kwam via het telefoonnummer uiteindelijk bij u terecht. U moest verschijnen bij de mensen van Hamas en hen uitleg verschaffen. Na een drietal uren mocht u beschikken. Op 16 november 2016, één dag voor uw vertrek uit de Gazastrook, kwam u een tweede maal in de problemen. U filmde hoe leden van Hamas vrouwen belaagden. U werd echter gezien en samen met uw vader meegenomen voor een ondervraging. Daar u snel de filmpjes hebt kunnen verwijderen mocht u na 5 à 6 uur opnieuw beschikken. De volgende dag ontvluchtte u de Gazastrook via de grens met Egypte uit vrees voor opsluiting en foltering door Hamas.

U reisde op 18 november 2016 met het vliegtuig vanuit Caïro naar Istanbul alwaar u verbleef tot januari 2018, toen u na drie eerdere pogingen succesvol de grens met Griekenland overstak. U werd ondergebracht in een gesloten centrum in Fylakio alvorens uw vingerafdrukken op 13/02/2018 werden afgenomen in Orestiada en u verder kon reizen naar Athene. In de Griekse hoofdstad huurde u samen met een vriend een appartement alwaar u verbleef tot aan uw vertrek naar Rhodos. Op 22 juni 2018 diende u in Griekenland een verzoek om internationale bescherming in, dewelke medio augustus werd goedgekeurd. Van zodra u uw verblijfsvergunning die drie jaar geldig was in handen had, boekte u uw vliegtuigticket naar België. Op 25 september 2018 arriveerde u op het Belgisch grondgebied alwaar u een nieuw verzoek om internationale bescherming indiende op 8 oktober 2018.

Ter staving van uw eerste verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, pasfoto's uw bankkaart van de Bank of Palestine, uw Turks document van het Ministerie van Financiën, een kopie van uw UNRWA kaart, een kopie van uw geboorteakte, een kopie van uw paspoort, documenten m.b.t. uw aanvraag in Griekenland, een kopie van uw schoolresultaten in Gaza en foto's en een filmpje van uw verblijf in Rhodos.

Op 18 december 2019 nam het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een niet-ontvankelijkheidsbeslissing omdat u reeds een beschermingsstatus in Griekenland geniet, deze niet heeft opgehouden te bestaan en u op geen enkele manier aannemelijk heeft gemaakt dat uw basisrechten aldaar niet gegarandeerd zouden zijn. U diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), die op 30 maart 2020 de beslissing van het CGVS bevestigde. U diende geen cassatieberoep in tegen deze beslissing.

Op 15 oktober 2021 diende u na een verblijf in Duitsland, en een tevergeefs verzoek om bescherming aldaar, een volgend verzoek in te België. In uw eerste volgend verzoek verklaart u geen nieuwe elementen of documenten te hebben die een nieuw licht op de reeds vastgestelde beoordeling kunnen laten schijnen. U stelt evenwel psychisch achteruitgegaan te zijn omwille van de onzekere situatie waarin u bent terechtgekomen na uw eerste asielprocedure. Daarnaast geeft u aan dat uw Griekse verblijfsvergunning reeds vijf maanden vervallen is.

Ter staving van uw volgend verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: documenten met betrekking tot uw procedure in Griekenland en een medische kaart uit Griekenland.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

U maakt evenwel gewag van psychische en fysieke problemen (verklaring volgend verzoek, 09/02/2022, vraag 16) maar legt hiertoe geen enkel stuk neer. Bijgevolg kan uit niets besloten worden dat u daadwerkelijk te kampen heeft met zo'n problemen. Het komt aan u toe om mogelijke problemen in dit

kader te staven aan de hand van objectieve stukken. Gelet op wat voorafgaat moet dan ook besloten worden dat u onvoldoende concrete elementen aanbrengt waaruit een bijzondere procedurele nood in verzoekers hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. In de gegeven omstandigheden kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw huidig verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Er dient benadrukt te worden dat uw vorig verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een niet-ontvankelijkheidsbeslissing omdat u reeds een beschermingsstatus in Griekenland geniet, deze niet heeft opgehouden te bestaan en u op geen enkele manier aannemelijk heeft gemaakt dat uw basisrechten aldaar niet gegarandeerd zouden zijn. In beroep werd de beslissing van het CGVS, door de RVV bevestigd. U tekende tegen deze beslissing geen cassatieberoep aan bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden.

In het kader van uw volgend verzoek om internationale bescherming verklaart u immers geen nieuwe elementen of documenten te hebben die een nieuw licht op de reeds vastgestelde appreciatie kunnen laten schijnen (verklaring volgend verzoek, vraag 16). U beperkt zich louter tot enkele vage verklaringen aangaande het verliezen van uw zelfcontrole wanneer u aan Griekenland denkt (verklaring volgend verzoek, vraag 19). Voorgaande kan bezwaarlijk volstaan als een nieuw element dat de reeds vastgestelde appreciatie kan ombuigen. Gelet op het gegeven dat u geen enkel nieuw element of document aanbrengt, moet er vastgesteld worden dat de reeds vastgestelde appreciatie niet kan worden opgeheven.

Vervolgens moet er op gewezen worden dat uit uw verklaringen mag blijken dat u de Belgische autoriteiten doelbewust heeft misleid in uw eerste verzoek om internationale bescherming. Zo blijkt u in het bezit te zijn van een foto van uw verblijfsvergunning in Griekenland (verklaring volgend verzoek, vraag 16). In uw eerste verzoek om internationale bescherming is mogen blijken dat u uw verblijfsvergunning doelbewust vernietigde (notities persoonlijk onderhoud CGVS, 21/11/2019, p. 5). Wanneer u gevraagd werd of u een kopie of een foto van dit document kon voorleggen, stelde u er eentje gehad te hebben maar de telefoon waar het opstond weg bleek te zijn (CGVS, p. 5). Van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij de instanties van het derde land aan wie hij bescherming vraagt, correct inlicht over zijn vluchtmotieven. Hierbij mag er van u verwacht worden dat u geen zaken achterwege laat om welke reden dan ook zodoende de betrokken asielinstanties een correcte inschatting van uw beschermingsnood kunnen maken. Dat u nu plots wel in het bezit blijkt te zijn van uw Griekse verblijfsvergunning doet de wenkbrauwen danig fronsen. Dat u niet gedacht zou hebben om dit stuk eerder neer te leggen (verklaring volgend verzoek, vraag 16), is gelet op uw eerdere verklaringen niet ernstig. Niet in het minst daar het u specifiek gevraagd werd. Dat u desondanks voorgaande ook nu beslist om deze foto niet neer te leggen (verklaring volgend verzoek, vraag 18), kan niet begrepen worden en zet

bijkomende vraagtekens bij uw houding. Hoewel het gegeven dat u leugenachtige verklaringen hebt afgelegd op zich niet belet dat uw verzoek verder wordt onderzocht, dient zulk een poging om de asiinstanties te misleiden in rekening te worden gebracht bij de globale beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, wat bijkomende eisen met zich meebrengt betreffende het afwegen van de geloofwaardigheid van het geheel van de door u aangereikte elementen.

Wat betreft uw these dat uw verblijfsvergunning in Griekenland mogelijks vervallen is (verklaring volgend verzoek, vraag 16), wat u op geen enkele manier aannemelijk maakt daar u ook nu dit stuk niet neerlegt, moet er op gewezen worden dat dit geenszins een element betreft dat de appreciatie van uw verzoek kan beïnvloeden. Er dient immers, net zoals in uw eerste verzoek om internationale bescherming, op gewezen worden dat overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, de toegekende verblijfsvergunningen in wezen beperkt zijn in de tijd en hernieuwd kunnen worden mits u daar de nodige stappen voor zet. Uw toegekende internationale beschermingsstatus als dusdanig, blijft gelden zolang dit nodig is, teneinde uw persoon te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal administratieve stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

Voor zover uw vermeende schouderproblemen en psychische problemen (verklaring volgend verzoek, 12, 16), waartoe u geen enkel stuk neerlegt, een obstakel zouden vormen om terug te keren naar Griekenland of aldaar uw basisrechten te laten gelden, wat u evenmin aantoon, moet er op gewezen worden dat dit soort problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Niet in het minst daar uit de verklaringen in uw eerste verzoek is mogen blijken dat u Griekenland medische zorgen heeft mogen genieten (CGVS p. 10) en u ook documenten in dat kader neerlegt (verklaring volgend verzoek, vraag 18). Nergens uit uw verklaring mag blijken dat u zich bij een terugkeer naar Griekenland niet opnieuw zou kunnen beroepen op deze diensten.

Bijkomend moet er op gewezen worden dat u uw psychische toestand toeschrijft aan de slechte levensomstandigheden in dewelke u in België bent terechtgekomen na uw afwijzing (verklaring volgend verzoek, vraag 16). Er kan aangestipt worden dat u deze onzekere verblijfssituatie in Griekenland niet zou kennen aangezien u er internationale bescherming en de eraan verbonden rechten geniet.

Uit voorgaande kan niet ingezien worden op welke manier uw vermeend schouderprobleem of uw vermeende psychische problemen een nieuw licht op de beoordeling in uw verzoek kunnen laten schijnen. Hoe dan ook dient u voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Uit wat voorafgaat dient besloten te worden dat uw nieuwe verklaringen geen aanleiding kunnen geven om de reeds vastgestelde appreciatie van uw vrees ten aanzien van Griekenland, op te heffen. Niet in het minst daar tot heden niet kan worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële

deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Nergens in uw verklaringen kan het tegendeel blijken. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Temeer omdat uit uw verklaringen blijkt dat u over een gezonde dosis zelfredzaamheid beschikt. Zo mag blijken dat u in staat blijkt om zelfstandig doorheen Europa te reizen en in verschillende landen een verzoek om bescherming in te dienen (verklaring volgend verzoek, vraag 15, 16, 18). Nergens uit uw verklaring mag blijken dat u niet in staat zou zijn om eigenhandig uw leven in Griekenland op te bouwen en voor zover dat nodig is, beroep te doen op de faciliteiten die de Griekse autoriteiten aan haar onderdanen en begunstigden van internationale bescherming biedt.

De door u neergelegde stukken kunnen de bestaande appreciatie niet ombuigen. De documenten met betrekking tot uw procedure in Griekenland, tonen aan dat u aldaar een procedure heeft doorlopen. Deze documenten legde ook reeds neer in het kader van uw eerste verzoek om bescherming. Ook de medische kaart uit Griekenland legde u reeds in uw eerste verzoek neer. Voorgaande toont eens te meer aan dat de Griekse autoriteiten uw gezondheid ter harte hebben genomen gedurende uw verblijf aldaar. Geen van deze documenten kunnen een nieuw licht laten schijnen op uw vermeende problemen.

Gelet op hetgeen voorafgaat, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Het CGVS beschik evenmin over elementen die in die richting zouden wijzen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledig administratief dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar voornoemde Europese lidstaat (supra) waar hij/zij internationale bescherming heeft gekregen, het non-refoulementbeginsel in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet schendt. Er bestaan daarentegen elementen waaruit blijkt dat een verwijdering of teruggedrijving naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf (zie supra) het non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.“

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna : het Handvest) en met de artikelen 23 en 39 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de Procedurerichtlijn). Voorts voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2, § 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de artikelen 48/3 en 48/4, 48/7, 57/6/2, 57/6/2, §1,

eerste lid en 57/6, § 3, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het principe van machtsoverschrijding en van artikel 4 van het Handvest.

2.2. In concerto betoogt de verzoekende partij dat: *“Overwegende dat de motivatie van het CGVS geenszins duidelijk is nopens de uiteindelijke doorslaggevende motivatie van het CGVS en de weergehouden aard van de beslissing.*

Dat indien de beslissing als ontontvankelijk wordt verklaard als “volgens” verzoek” dient te worden vastgesteld dat de motivatie van de beslissing eerder terugslaat op het feit dat de verzoekende partij reeds de internationale bescherming heeft bekomen in Griekenland en dat de verzoekende partij het wettelijke vermoeden dat hieraan gepaard gaat niet heeft kinnen neerleggen;

Dat deze onduidelijkheid reeds de vernietiging van de aangevochten beslissing rechtvaardigt vermits de verzoekende partij niet exact kan begrijpen wat haar verweten wordt en zich derhalve niet kan weren.

Dat de verzoekende partij verder ontegensprekelijk volledig nieuwe feitelijke elementen heeft voorgelegd, nl

- *Het feit dat haar verblijf in Griekenland vervallen was sedert enkele maanden: zij heeft haar verblijfstitel in haar GSM laten zien*
- *Een medische kaart uit Griekenland*
- *Documenten i.v.m. haar asielaanvraag in Griekenland*
- *Documenten i.v.m. haar detentie gedurende haar asielaanvraag in Griekenland*

Daarnaast heeft zij verklaringen afgelegd i.v.m. haar medische problematiek , het probleem van haar ontwrichte schouder en dat van haar psychisch gestoorde toestand die negatief geëvolueerd heeft naar aanleiding met haar weinig stabiel leven als dakloos

Dat verder dient te worden benadrukt dat het feit dat de verblijfsvergunning van de verzoekende partij vervallen is , ernstige vragen doet rijzen zowel nopens het verdere bestaan van de bescherming statuut, doch ook nopens de effectieve bescherming die Griekenland kan bieden wanneer vastgesteld wordt dat de vernieuwing van de verblijfsdocumenten maanden kan duren , daar waar eensluidend uit de informatie kan worden afgeleid dat sowieso geen enkel begin van recht in Griekenland bestaat zonder minstens het verblijfsdocument...

Het langdurig uitstellen van de vernieuwing van de documenten wordt duidelijk misbruikt om de internationaal beschermde te ontmoedigen in zulke mate dat er aan verzaakt wordt.

Dat de verzoekende partij duidelijk nieuwe elementen heeft voorgelegd die tot een onderzoek ten gronde dienden te leiden.

Het verzoek diende ontvankelijk te worden verklaard ten aanzien zowel van artikel 57/6/2 als 57/6 §3, eerste lid 3°;

- *dat de beslissing , de aanvraag van de verzoekende partij enkel en alleen maar,- en heel oppervlakkig- onderzocht , er van uitgaande dat Griekenland de internationale bescherming geboden heeft en niet heeft opgehouden te bieden en dat de verzoekende partij het wettelijk vermoeden niet zou weerleggen.*
- *Dat het wettelijk vermoeden op het interstatelijk vertrouwen steunt dat de Europese landen van de Europese Unie bindt, dat alle staten, kortom, de intracommunautaire regels zullen toepassen.”*

Vervolgens stelt de verzoekende partij dat Nederland en Duitsland geen onvoorwaardelijk vertrouwensbeginsel meer stellen ten aanzien van Griekenland. Hierop licht de verzoekende partij de Nederlandse rechtspraak toe. Hierop stelt de verzoekende partij dat: *“Verder dient een administratieve beslissing steeds in rechte en feiten te worden gemotiveerd. Dat dit prima facie inhoudt dat de beslissing op een correcte feitenvinding dient te steunen en dat deze feiten terug in hun context dienen te worden geplaatst hierbij rekening houdende met de verklaringen van de verzoekende partij en met de gekende informatie nopens het betrokken land, in casu Griekenland, hetgeen inhoudt dat het CGVS tot een diepgaand onderzoek overgaat van de concrete situatie van de internationaal beschermde in het betrokken land. Dat dit in casu niet voldoende gebeurde, zodat het CGVS niet tot de getroffen beslissing kan komen zonder de aangehaalde middelen en wetsbepalingen te schenden.*

Dat in dit verband dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij, zoals het CGVS het zelfstelt, internationale bescherming had bekomen in Griekenland. Dat het verblijfstitel niet meer geldig is. Dat het CGVS nergens concreet aantoonde dat deze status en het tijdelijke verblijfstitel thans nog zouden kunnen worden gehandhaafd noch onder welke voorwaarden een verlenging zou kunnen worden verleend. Het CGVS geeft verder geen enkele aanduiding i.v.m. de ERBARMELIJKE levensomstandigheden van de verzoekende partij tijdens deze “wachttijd” IN CASU VAN ONBEPERKTE DUUR. Dat het CGVS evenmin

rekening houdt met de gewelddaden waarvan zij het slachtoffer was tijdens haar verblijf in Griekenland, waaronder haar detentie op het ogenblik van haar aankomst, bij het inleiden van haar asielaanvraag."

Voorts geeft de verzoekende partij aan dat de verwerende partij evenmin haar vrees om terug naar Turkije gestuurd te worden onderzocht heeft. In dit verband citeert de verzoekende partij uit een aantal persartikels. Evenmin heeft de verwerende partij rekening gehouden met de wetswijziging van maart 2020 die in Griekenland plaatsvond waardoor de situatie van de internationaal beschermde wezenlijk verslecht is. Hierop gaat de verzoekende partij opnieuw in op de rechtspraak van de Nederlandse Raad van State en licht ze eveneens rechtspraak uit Duitsland toe. Ook verwijst ze naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Voorts stelt de verzoekende partij: "Concreet:

- de aanvrager heeft niet langer recht op inkomen of financiële bijstand omdat deze slechts voor 30 dagen wordt toegekend, een periode nu al reeds is overschreden: er is geen specifieke sociale uitkering voor statushouders in Griekenland om hun overgang naar het socialezekerheidsstelsel te garanderen in het licht van hun omstandigheden. Financiële toelagen ("contante bijstand") die aan asielzoekers worden verstrekt in het kader van materiële opvangvoorzieningen, worden automatisch stopgezet binnen 30 dagen na de toekenning van internationale bescherming. Verslag-Pro asyl, bijlagepunt 23) en de toegang tot het gewaarborgd minimuminkomen is onder meer afhankelijk van het bezit van ADET, AFM, belastingaangifte, AMKA en bankrekening (idem, punt 25), met die verstande nog dat dit minimuminkomen slechts na 2 jaar vastverblijf kan worden aangevraagd. Het staat vast dat de verzoekende partij deze documenten niet heeft. Het CGVS stemt ermee in dat de verzoekende partij niet langer over de vereiste documenten beschikt (minstens wat het verblijfstitel betreft, daar het CGVS niet eens het bestaan van de andere documenten vermeldt), doch trekt er de nodige gevolgen niet van; - de aanvrager heeft geen toegang tot werk of gezondheidszorg omdat hij niet langer over de vereiste documenten beschikt (AMKA is een voorwaarde voor toegang tot zowel gezondheidszorg als de arbeidsmarkt. Volgens de circulaire van het ministerie van Arbeid en Sociale Zaken die sinds oktober 2019 van kracht is, kunnen personen die internationale bescherming genieten, AMKA aanvragen bij elk burgerservicecentrum (Κέντρο Εξυπηρέτησης Κινητών, KEP) als zij in het bezit zijn van een verblijfsvergunning, een correspondentieadres en AFM. (ibidem, punt 19 - zelfs als de aanvrager deze documenten nog had, heeft hij voor het verkrijgen van de AFM dat hem toegang geeft tot huisvesting, een bankrekening, werk, huisvesting nodig (rapport, op. cit. citeren, punten 15 e.v.) Personen die internationale bescherming genieten en niet in het bezit zijn van een verblijfsverklaring en/of dakloos zijn, kunnen dus geen AFM krijgen. Als gevolg hiervan kunnen ze geen belastingaangifte indienen of een belastingaangiftewijs verkrijgen.

- als "terugkeerder" die asiel heeft aangevraagd in België en terugkeert naar Griekenland, moet hij een nieuwe ADET (verblijfsvergunning) aanvragen. Het verkrijgen van deze nieuwe vergunning kan soms 6 maanden of langer duren voor mensen in de situatie van de aanvrager (rapport, punten 6 e.v.) en de voorwaarden die door sommige gemeenten worden gesteld, zijn eenvoudigweg onmogelijk om te voldoen:

- De procedure voor de afgifte en/ofverlenging van ADETaan personen aan personen aan wie internationale bescherming is verleend, houdt in dat een "ADET-besluit" wordt uitgevaardigd, d.w.z. een beslissing van het bevoegde regionale asielbureau (RAO) waarin wordt opgeroepen tot afgifte van de vergunning. Plet besluit wordt niet altijd meegedeeld bij de toekenning van de Status, in welk geval begunstigden een afspraak moeten maken met de RAO om een ADETbesluit te verkrijgen. 8. In dit verband is het belangrijk op te merken dat bepaalde RAO's zoals de afgifte van een ADET-besluit onderwerpen aan aanvullende vereisten zoals een geldige arbeidsovereenkomst van ten minste 6 maanden en een belastingaangifte voor het voorgaande boekjaar. Zonder deze beschikking geeft het Bureau geen ADET-besluit. Aan de andere kant krijgen veel personen wier aanvragen op de eilanden zijn verwerkt en die naar Attica reizen nadat zij internationale bescherming hebben gekregen, met inbegrip van personen die dakloos zijn geworden in Athene, zoals hieronder besproken, geen afspraak met de RAO van Piraeus om een ADET-besluit te verkrijgen op grond van het feit dat zij geen geregistreerd adres in Attica hebben.

De Griekse wetswijziging van maart 2020 waar het AIDA-rapport van 23 juni 2020 melding van maakt, heeft tot gevolg dat de periode waarbinnen een statushouder de opvang voor asielzoekers moet verlaten en een zelfstandige woonruimte moet vinden, is teruggebracht van zes maanden naar één maand. Verder kan een statushouder vanaf het moment dat internationale bescherming is verleend, niet langer aanspraak maken op materiële voorzieningen voor asielzoekers, zoals bijvoorbeeld de geldelijke bijdragen die door de UNHCR worden geboden als onderdeel van het ESTIA-programma. Alleenstaande minderjarigen dienen de opvang pas te verlaten dertig dagen nadat zij meerderjarig worden. Bij ministerieel besluit kunnen speciale categorieën vreemdelingen worden vastgesteld voor wie de termijn van dertig dagen kan worden verlengd; dat geldt onder meer voor personen met serieuze

gezondheidsklachten. Bij ministerieel besluit van 7 april 2020 is eenmalig een dergelijke verlenging verleend tot en met 31 mei 2020, die verband hield met de uitbraak van het coronavirus. Het inkorten van de termijn waarbinnen statushouders de opvang moeten verlaten en materiële verstrekkingen worden beëindigd, raakt statushouders die vanuit een ander Europees land waaronder België terugkeren naar Griekenland niet direct. Dat terugkerende statushouders niet meer in aanmerking voor huisvesting en toelagen, ook niet via het ESTIA-programma. Dit neemt echter niet weg dat uit deze bronnen wel volgt dat de druk op voorzieningen voor statushouders, zoals het HELIOS 2-programma, als gevolg van de wetwijziging aanzienlijk is toegenomen. Het inkorten van de termijn waarbinnen statushouders de opvang moesten verlaten, had immers tot gevolg dat grote groepen vluchtelingen met een recent verkregen status op korte termijn andere huisvesting moesten vinden. De wetwijziging ging bovendien gepaard met een significante toename van het aantal positieve beslissingen op asielaanvragen, wat de druk op de beschikbare voorzieningen nog verder deed toenemen. De staatssecretaris heeft ter zitting betoogd dat dit een eenmalige piek betrof, maar uit het rapport van RSA van maart 2021 volgt dat het risico op dakloosheid op dat moment nog steeds hoog was. Dat sinds de zomer van 2020 duizenden statushouders dakloos zijn geworden nadat zij de opvang binnen dertig dagen na statusverlening moesten verlaten. Een deel van hen werd door de autoriteiten teruggeplaatst in asielzoekerskampen of detentiecentra, maar zonder officiële registratie en onder erbarmelijke omstandigheden. Dat terugkerende statushouders niet meer in aanmerking voor huursubsidie via het HELIOS 2-programma. Andere instanties of ngo's die statushouders ondersteunen in het vinden van huisvesting, en er ook daadwerkelijk in slagen (terugkerende) statushouders van huisvesting te voorzien, zijn er voor zover bekend op dit moment niet.

Een kleinschalig huisvestingsprogramma van de gemeente Athene genaamd Curing the Limbo is inmiddels afgelopen. Het programma FILOXENIA van het IOM, waarbij statushouders noodopvang in hotels kregen, is ook geëindigd. Indien IOM en de FEAD (Greek Operational Programme 'Food and Basic Materials Assistance to the Most Deprived' through the Fund for European Aid to the Most Deprived) mogelijks statushouders hulp bieden bij het verkrijgen van huisvesting en sociale voorzieningen is het echter zo dat het aantal internationaalbeschermden die erin geslaagd zijn tot een huisvesting te komen, onbekend. Dat statushouders die vanuit een andere lidstaat terugkeren naar Griekenland en die niet meer in het bezit zijn van hun verblijfsvergunning (ADET) - of deze nooit hebben ontvangen - maanden moeten wachten tot deze opnieuw afgegeven wordt; volgens Refugee Support Aegean wegens een 'substantial backlog of pending applications'. Zonder een ADET kunnen statushouders geen belastingnummer (AFM) en geen socialezekerheidsnummer (AMKA) bemachtigen. Dit bemoeilijkt vervolgens ook hun toegang tot huisvesting, sociale voorzieningen, zorg en de arbeidsmarkt. Zo hebben zij voor toegang tot publieke zorgvoorzieningen een AMKA-nummer nodig, en hebben zij zowel een AMKA- als een AFM-nummer nodig om in aanmerking te komen voor een bijstandsuitkering die hun een bestaansminimum garandeert (KEA). Dat de bureaucratie en de wachttijden bij het verkrijgen van de benodigde documenten en nummers op zichzelf niet nieuw zijn, neemt echter niet weg dat deze het, in combinatie met de effecten van de wetwijziging van maart 2020, voor statushouders nog moeilijker maken om zelfstandig hun rechten te effectueren en om te voorzien in de meest fundamentele behoeften, zoals eten, onderdak en stromend water. Dat hieruit volgt dat de Griekse autoriteiten, ondersteund door verschillende ngo's, weliswaar niet onverschillig staan tegenover de situatie van statushouders, maar dat zij in de praktijk vaak niet kunnen voorkomen dat statushouders in een situatie terecht komen waarin zij niet kunnen voorzien in de belangrijkste basisbehoeften, zoals wonen, eten en zich wassen. Dat in fine dient te worden vastgesteld dat thans over hongersnood gesproken wordt in Griekenland, een situatie waarmee de verzoekende partij zou worden geconfronteerd in geval van terugkeer naar Griekenland;"

Volgens de verzoekende partij heeft de verwerende partij geenszins een deugdelijk onderzoek gevoerd naar haar situatie bij een terugkeer naar Griekenland.

Verder bespreekt de verzoekende partij het rapport van RSA van maart 2021. Dit rapport voegt ze eveneens in bijlage van haar verzoekschrift toe.

De verzoekende partij stelt dat Griekenland in navolging van de pandemiecrisis eveneens kampt met een economische crisis. De inkomsten van Griekenland zijn grotendeels afhankelijk van het toerisme.

De verzoekende partij betoogt ook dat: "De verzoekende partij als erkende vluchteling, - voor zover de status niet ingetrokken werd omwille van haar langdurig verblijf buiten Griekenland, heeft thans geen recht meer op materiële hulp die zes maand na de toekenning van de status stopgezet wordt, maar zal derhalve geen mogelijkheid hebben om aan een werk te geraken. DAT HAAR VERBLIJFSTITEL NIET EENS VERNIEUWD WERD Dat een daling van het toerisme een rechtstreeks impact heeft op de officiële tewerkstelling maar ook op het zwart werk en in fine de bedelarij. De verzoekende partij heeft als

vreemdeling en vluchteling die de taal niet machtig is geen kans om in aanmerking te komen voor een job als een autochtoon er naartoe streeft, maar zal evenmin in die omstandigheden in aanmerking komen voor informeel werk. De sanitaire crisis heeft daarnaast ook de grenzen van het gezondheidssysteem aangetoond, een systeem waartoe de armen geen toegang hebben. . De beslissing van het CGVS komt deze elementen en de gevolgen van de crisis niet tegemoet.” Hierop citeert de verzoekende partij uit een aantal persartikels. Volgens de verzoekende partij is er in Griekenland ook een groeiende vijandigheid ten aanzien van vreemdelingen. Wederom citeert de verzoekende partij uit persartikels.

2.3. Als bijlage aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij de volgende documenten toe: RSA March 21, «Beneficiaries of International Protection in Greece », Commentaar “Nederlandse RvS trekt interstatelijk vertrouwen in Griekenland in twijfel wat betreft verslechterde situatie van personen met internationale beschermingsstatus” en Arrest RVS Nederland; OSAR 27.08.2021 La Grèce en tant qu’Etat tiers sûr , analyse juridique.

3. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

3.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”*

3.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.*

U maakt evenwel gewag van psychische en fysieke problemen (verklaring volgend verzoek, 09/02/2022, vraag 16) maar legt hiertoe geen enkel stuk neer. Bijgevolg kan uit niets besloten worden dat u daadwerkelijk te kampen heeft met zo’n problemen. Het komt aan u toe om mogelijke problemen in dit kader te staven aan de hand van objectieve stukken. Gelet op wat voorafgaat moet dan ook besloten worden dat u onvoldoende concrete elementen aanbrengt waaruit een bijzondere procedurele nood in verzoekers hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. In de gegeven omstandigheden kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.” Deze motieven worden op geen enkele wijze betwist door de verzoekende partij. Evenmin blijkt uit de stukken van het rechtsplegingsdossier dat bijkomende procedurele waarborgen dienden te worden toegekend.

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoekende partij haar rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat verzoekende partij kan voldoen aan haar verplichtingen.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegings-dossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is

de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

4.2. Artikel 57/6/2, § 1 eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, nrs. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, nr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, nr. 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, nr. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, nr. 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk

doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl. St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Onderzoek van de nieuwe elementen

5.1. Het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoeker werd niet-ontvankelijk verklaard omdat hij internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland. De commissaris-generaal oordeelde dat verzoeker niet aantoonde dat de bescherming die hem in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn. Zijn beroep tegen de beslissing van 18 december 2019 werd verworpen door de Raad op 30 maart 2020 bij arrest met nummer 234 619.

Op 15 oktober 2021 dient verzoeker het thans voorliggend volgend verzoek in. Verzoeker stelt dat zijn schouderblad ontwricht is, dat hij dient geopereerd te worden maar dat de operatie geweigerd werd omdat

zijn verzoek om internationale bescherming negatief afgesloten werd. Ook verwijst verzoeker naar zijn psychische toestand, naar zijn leefomstandigheden in België en het gegeven dat hij via een foto op zijn gsm gezien heeft dat zijn verblijfsvergunning in Griekenland sinds vijf maanden verstreken is. De verzoekende partij legt haar medische kaart uit Griekenland voor, alsook documenten met betrekking tot haar aanvraag en opsluiting in Griekenland.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

5.3. De Raad herinnert eraan dat verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus heeft verkregen in Griekenland en dat *in casu* wordt vermoed dat hij geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land. Er liggen geen elementen voor waaruit kan blijken dat verzoeker niet langer als vluchteling zou erkend zijn in Griekenland.

In casu heeft verzoeker immers in 2018 door Griekenland internationale bescherming gekregen, meer bepaald de vluchtelingenstatus, hetgeen hij niet betwist. De Raad verwijst vervolgens naar het vigerende EU-acquis, meer bepaald de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), waaruit blijkt dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (*cf.* de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° berust inderdaad bij het Commissariaat-generaal, doch eens hieraan is voldaan, komt het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toe om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. In weerwil van verzoekers verzuchtingen, komt het aldus aan verzoeker zelf en niet aan het Commissariaat-generaal toe om het bewijs te leveren dat hij in Griekenland niet langer internationale bescherming geniet. Verzoeker blijft hier echter in gebreke. Hij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij actueel niet meer over de vluchtelingenstatus zou (kunnen) beschikken.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel vereist immers dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name de artikelen 1 en 4, met het Vluchtelingenverdrag en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 83-85 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt.

Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid*

of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” (cf. HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 90 e.v).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Waar een vorig verzoek werd afgewezen omdat een andere lidstaat reeds een internationale beschermingsstatus heeft verleend, moeten de nieuwe elementen of feiten, gelet op wat voorafgaat, aldus verband houden met de situatie van de verzoeker in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend en die de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op verzoekers specifieke omstandigheden verhinderen.

Voorbeelden van dergelijke nieuwe elementen zijn situaties waar de lidstaat bijvoorbeeld de internationale bescherming heeft ingetrokken, beëindigd of geweigerd te verlengen bij een definitieve beslissing, of waar de verzoeker wordt geconfronteerd met moeilijke persoonlijke omstandigheden die zijn te wijten aan zijn bijzondere kwetsbaarheid en/of de ontoereikende levensomstandigheden van de begunstigen van internationale bescherming die neerkomen op een onmenselijke of vernederende behandeling (EASO, “Practical Guide on Subsequent Applications”, EASO Practical Guide Series, december 2021, p. 39).

Met betrekking tot de vraag of de verzoekende partij nieuwe elementen heeft overgelegd om aan te tonen dat zij in de lidstaat die haar reeds internationale bescherming heeft gegeven, een ernstig risico loopt op een door artikel 4 van het Handvest verboden behandeling, stelt de Raad het volgende vast.

Uit de door de verzoekende partij aangehaalde en geciteerde algemene en geactualiseerde landeninformatie kan niet blijken dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen waardoor verzoekende partij in geval van terugkeer naar dat land in een situatie terechtkomt die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Wel blijkt dat in de praktijk statushouders in Griekenland in een situatie kunnen terechtkomen waarin zij niet, dan slechts (zeer) moeilijk kunnen voorzien in basisbehoeftes, zoals wonen, eten en zich wassen. De druk op de beschikbare voorzieningen voor statushouders in Griekenland is erg groot, waardoor er o.a. een risico op dakloosheid bestaat. De onzekere en weinig rooskleurige situatie in Griekenland maakt dat het voor statushouders moeilijk(er) kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en om te voorzien in de meest fundamentele behoeftes zoals eten, onderdak en stromend water. De beschikbare landeninformatie laat evenwel niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Nederlandse Raad van State en Duitse rechtbanken om te stellen dat Nederland en Duitsland het interstatelijk vertrouwensbeginsel in twijfel trekken en dat daardoor *de facto* ook geen sprake meer is van interstatelijk vertrouwen dat alle EU lidstaten zou binden, en eveneens verwijst naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert de Raad er aan dat dergelijke verwijzing bij gebrek aan precedentenwerking niet dienstig is.

Dat de situatie voor statushouders als dusdanig niet kan worden gekwalificeerd als tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, waarbij deze tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, neemt niet weg dat sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij

terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 93, HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Het is dus noodzakelijk om het volgend verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker. Het komt daarbij verzoeker toe om in dit verband concrete elementen aan te reiken ter weerlegging van het vermoeden dat hij bij terugkeer naar Griekenland niet zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, gelet op de beschermingsstatus die hem aldaar werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien.

De Raad herinnert eraan dat het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of feiten in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, beperkt moet blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of feiten ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 42). De Raad mag aldus niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in dit geval dus beperkt tot de beoordeling van de in het huidige verzoek aangehaalde nieuwe elementen.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd dat: *“In het kader van uw volgend verzoek om internationale bescherming verklaart u immers geen nieuwe elementen of documenten te hebben die een nieuw licht op de reeds vastgestelde appreciatie kunnen laten schijnen (verklaring volgend verzoek, vraag 16). U beperkt zich louter tot enkele vage verklaringen aangaande het verliezen van uw zelfcontrole wanneer u aan Griekenland denkt (verklaring volgend verzoek, vraag 19). Voorgaande kan bezwaarlijk volstaan als een nieuw element dat de reeds vastgestelde appreciatie kan ombuigen. Gelet op het gegeven dat u geen enkel nieuw element of document aanbrengt, moet er vastgesteld worden dat de reeds vastgestelde appreciatie niet kan worden opgeheven.*

Vervolgens moet er op gewezen worden dat uit uw verklaringen mag blijken dat u de Belgische autoriteiten doelbewust heeft misleid in uw eerste verzoek om internationale bescherming. Zo blijkt u in het bezit te zijn van een foto van uw verblijfsvergunning in Griekenland (verklaring volgend verzoek, vraag 16). In uw eerste verzoek om internationale bescherming is mogen blijken dat u uw verblijfsvergunning doelbewust vernietigde (notities persoonlijk onderhoud CGVS, 21/11/2019, p. 5). Wanneer u gevraagd werd of u een kopie of een foto van dit document kon voorleggen, stelde u er eentje gehad te hebben maar de telefoon waar het opstond weg bleek te zijn (CGVS, p. 5). Van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij de instanties van het derde land aan wie hij bescherming vraagt, correct inlicht over zijn vluchtmotieven. Hierbij mag er van u verwacht worden dat u geen zaken achterwege laat om welke reden dan ook zodoende de betrokken asielinstanties een correcte inschatting van uw beschermingsnood kunnen maken. Dat u nu plots wel in het bezit blijkt te zijn van uw Griekse verblijfsvergunning doet de wenkbrauwen danig fronsen. Dat u niet gedacht zou hebben om dit stuk eerder neer te leggen (verklaring volgend verzoek, vraag 16), is gelet op uw eerdere verklaringen niet ernstig. Niet in het minst daar het u specifiek gevraagd werd. Dat u desondanks voorgaande ook nu beslist om deze foto niet neer te leggen (verklaring volgend verzoek, vraag 18), kan niet begrepen worden en zet bijkomende vraagtekens bij uw houding. Hoewel het gegeven dat u leugenachtige verklaringen hebt afgelegd op zich niet belet dat uw verzoek verder wordt onderzocht, dient zulk een poging om de asielinstanties te misleiden in rekening te worden gebracht bij de globale beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, wat bijkomende eisen met zich meebrengt betreffende het afwegen van de geloofwaardigheid van het geheel van de door u aangereikte elementen.” en “Voor zover uw vermeende schouderproblemen en psychische problemen (verklaring volgend verzoek, 12, 16), waartoe u geen enkel stuk neerlegt, een obstakel zouden vormen om terug te keren naar Griekenland of aldaar uw basisrechten te laten gelden, wat u evenmin aantoot, moet er op gewezen worden dat dit soort problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch met de criteria inzake subsidiaire

bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Niet in het minst daar uit de verklaringen in uw eerste verzoek is mogen blijken dat u Griekenland medische zorgen heeft mogen genieten (CGVS p. 10) en u ook documenten in dat kader neerlegt (verklaring volgend verzoek, vraag 18). Nergens uit uw verklaring mag blijken dat u zich bij een terugkeer naar Griekenland niet opnieuw zou kunnen beroepen op deze diensten.

Bijkomend moet er op gewezen worden dat u uw psychische toestand toeschrijft aan de slechte levensomstandigheden in dewelke u in België bent terechtgekomen na uw afwijzing (verklaring volgend verzoek, vraag 16). Er kan aangestipt worden dat u deze onzekere verblijfssituatie in Griekenland niet zou kennen aangezien u er internationale bescherming en de eraan verbonden rechten geniet.

Uit voorgaande kan niet ingezien worden op welke manier uw vermeend schouderprobleem of uw vermeende psychische problemen een nieuw licht op de beoordeling in uw verzoek kunnen laten schijnen. Hoe dan ook dient u voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Uit wat voorafgaat dient besloten te worden dat uw nieuwe verklaringen geen aanleiding kunnen geven om de reeds vastgestelde appreciatie van uw vrees ten aanzien van Griekenland, op te heffen. Niet in het minst daar tot heden niet kan worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Nergens in uw verklaringen kan het tegendeel blijken. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Temeer omdat uit uw verklaringen blijkt dat u over een gezonde dosis zelfredzaamheid beschikt. Zo mag blijken dat u in staat blijkt om zelfstandig doorheen Europa te reizen en in verschillende landen een verzoek om bescherming in te dienen (verklaring volgend verzoek, vraag 15, 16, 18). Nergens uit uw verklaring mag blijken dat u niet in staat zou zijn om eigenhandig uw leven in Griekenland op te bouwen en voor zover dat nodig is, beroep te doen op de faciliteiten die de Griekse autoriteiten aan haar onderdanen en begunstigden van internationale bescherming biedt.

De door u neergelegde stukken kunnen de bestaande appreciatie niet ombuigen. De documenten met betrekking tot uw procedure in Griekenland, tonen aan dat u aldaar een procedure heeft doorlopen. Deze documenten legde ook reeds neer in het kader van uw eerste verzoek om bescherming. Ook de medische kaart uit Griekenland legde u reeds in uw eerste verzoek neer. Voorgaande toont eens te meer aan dat de Griekse autoriteiten uw gezondheid ter harte hebben genomen gedurende uw verblijf aldaar. Geen van deze documenten kunnen een nieuw licht laten schijnen op uw vermeende problemen.”

In zijn verzoekschrift beklemtoont verzoeker dat zijn verblijfsvergunning in Griekenland verstreken is en verwijst hij naar landeninformatie omtrent de situatie van personen wiens verblijfsvergunning verstreken is en terugkeren naar Griekenland. Hierbij verliest verzoeker uit het oog dat hij geenszins aannemelijk maakt dat zijn verblijfsvergunning verstreken is, nu hij nalaat om deze bij te brengen. Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt geenszins dat hij zijn verblijfsvergunning heeft laten zien op de Dienst Vreemdelingenzaak zoals hij voorhoudt in het verzoekschrift. Bovendien wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk aangegeven dat verzoeker nagelaten heeft een begin van bewijs bij te brengen dat zijn verblijfsvergunning verstreken is, doch laat verzoeker nog steeds na om de foto op zijn gsm met betrekking tot deze verblijfsvergunning aan zijn verzoekschrift toe te voegen. Uit de documenten neergelegd in het kader van het tweede verzoek om internationale bescherming kan geenszins opgemaakt worden dat zijn verblijfsvergunning in Griekenland verstreken zou zijn. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing ook op goede gronden aangegeven dat verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming zijn verblijfsvergunning vernietigd zou hebben en dat de gsm met de foto van zijn kaart verloren is waardoor hij er geen kopie van kon bijbrengen, terwijl verzoeker nu stelt dat hij wel in het bezit is van de foto maar nalaat deze bij te brengen. Door deze wisselende verklaringen en het niet bijbrengen van een begin van bewijs laat verzoeker de Raad in het ongewisse over de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning.

Voorts stelt de verzoekende partij dat de situatie in Griekenland sinds haar eerste verzoek om internationale bescherming verslechterd is in de context van een pandemie. In dit verband citeert de

verzoekende partij uit verschillende rapporten in haar verzoekschrift, zonder deze informatie in verband te brengen met haar individuele situatie en omstandigheden. De aangevoerde landeninformatie wijst op een aantal obstakels die personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland bij hun terugkeer ondervinden met betrekking tot het voorleggen van bepaalde documenten voor het verkrijgen van een sociale uitkering of huisvesting, hieruit blijkt niet dat het voor elke persoon die internationale bescherming geniet in Griekenland onmogelijk is om deze documenten te verkrijgen. Verzoeker laat na te concretiseren in welke mate deze gewijzigde situatie een ander licht kan werpen op de eerdere bevindingen in het kader van zijn eerdere beschermingsverzoek, met name dat verzoeker niet *in concreto* aantoont dat hij bij een terugkeer naar Griekenland, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. In zoverre verzoekers verblijfsvergunning zou moeten worden verlengd of hernieuwd, wat hij op zich geenszins aannemelijk maakt nu hij nalaat om deze documenten bij te brengen, toont verzoeker met de verwijzing naar de geciteerde landeninformatie verder ook niet aan dat het voor hem persoonlijk onmogelijk zal zijn om bij terugkeer naar Griekenland de vereiste administratieve stappen te zetten om deze (verblijfs)documenten te verlengen/hernieuwen, een sociale uitkering te genieten of om huisvesting te vinden, desnoods middels de hulp van ngo's, noch dat hij hierdoor, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. In zoverre verzoeker moeilijkheden zou kunnen ondervinden inzake toegang tot leefloon, de arbeidsmarkt en huisvesting in geval van terugkeer naar Griekenland, kan verder ook niet blijken dat hij in zijn concrete situatie de zelfredzaamheid zou ontberen om hieraan het hoofd te bieden. In 's Raads arrest van 30 maart 2020 met nummer 234 619 wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij in Griekenland een hoge graad van zelfredzaamheid vertoonde, er samen met een vriend een appartement in Rhodos huurde en geen gebruik heeft gemaakt van de afdwingbaarheid van haar rechten voortvloeiend uit de toekenning van internationale bescherming in Griekenland. Uit niets kan blijken dat de verzoekende partij heden niet meer zelfredzaam zou zijn en in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal belanden in geval van terugkeer naar Griekenland.

Ook de hoge werkloosheidsgraad in Griekenland en de invloed van de corona-pandemie, waar verzoeker naar verwijst in het verzoekschrift, betekenen op zich niet dat de situatie van verzoeker de hoge drempel van zwaarwichtigheid in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie bereikt. De Raad kan aannemen dat het in de huidige omstandigheden moeilijk is om werk te vinden in Griekenland omwille van de economische situatie, en dat deze verder bemoeilijkt wordt door de huidige pandemie, zoals dit ook in andere Europese landen het geval is, maar uit de informatie aangebracht door verzoeker kan niet blijken dat het daardoor absoluut onmogelijk zou zijn voor hem om aldaar in zijn levensonderhoud te voorzien. Met zijn verwijzing naar artikels betreffende de situatie in Griekenland sedert de uitbraak van de COVID-19-pandemie, toont verzoeker hoe dan ook niet aan dat de ontwikkelingen van de COVID-19-pandemie in Griekenland een zodanig niveau zouden bereiken dat hij bij terugkeer in dit land zal worden blootgesteld aan het risico van een onmenselijke of vernederende behandeling.

Waar verzoeker nog aanvoert dat hij geen bescherming tegen refoulement geniet in Griekenland, verwijst de Raad naar het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat geen elementen voorliggen waaruit kan blijken dat verzoeker actueel niet langer internationale bescherming geniet in Griekenland. Met de voorgelegde landeninformatie toont verzoeker niet aan dat er sprake is een wijdverspreide en systematische praktijk van teruggrijving van erkende vluchtelingen door de Griekse overheden, laat staan dat hij daarmee in concreto aantoont dat er in zijn geval een reëel risico op refoulement bestaat.

Gelet op de eerder gedane vaststellingen in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek en gelet op voorgaande bevindingen inzake de inhoud van de documenten die hij voorlegt in het kader van zijn tweede beschermingsverzoek, zijn deze documenten, wanneer ze worden beoordeeld en gewogen samen met het geheel van verzoekers verklaringen, niet van die aard dat ze een ander licht kunnen werpen op de eerdere bevindingen inzake de mogelijkheid tot bescherming door de Griekse overheden.

Verzoeker brengt bijgevolg onvoldoende concrete elementen aan waaruit kan blijken dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Hij beperkt zich tot het citeren van recente, doch algemene landeninformatie zonder deze informatie in verband te brengen met zijn individuele situatie en omstandigheden. Verzoeker laat ook na aannemelijk te maken dat zijn verblijfsvergunning voor Griekenland verstreken is, gelet op zijn wisselende verklaringen en het gegeven dat hij geen begin van bewijs hiervan bijbrengt. Verzoeker brengt dan ook geen nieuwe elementen of feiten aan die de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen, nu hij geen enkel concreet element aanvoert waaruit kan blijken

dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Haar algemene betoog, onder verwijzing naar het AIDA-rapport, het rapport van RSA van maart 2021 en diverse persartikels en rechtspraak van diverse rechtscolleges, kan niet anders doen besluiten. De Raad herhaalt dat het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat situaties die worden gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon maar die geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een toestand komt die gelijkgesteld kan worden met onmenselijke of vernederende behandeling, niet de vereiste drempel van zwaarwegendheid bereiken. Dit is evenmin het geval voor schendingen van bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest en het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend.

5.4. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in casu geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Er worden immers geen nieuwe feiten of elementen voorgelegd die de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op verzoekers specifieke omstandigheden verhinderen.

Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Bijgevolg moet geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld ten aanzien van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Aangezien het verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk is omdat verzoeker zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Griekenland, kan de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd.

5.5. Wat betreft artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek of er *in casu* nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekende partij zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt, hetgeen inhoudt dat voormelde artikelen worden onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met laatstgenoemde wetsartikelen. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van voormelde verdragsartikelen niet aan de orde.

5.6. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt *in casu* dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidig volgend verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij heeft geregistreerd en van haar een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Bij het invullen van deze vragenlijst kreeg zij de mogelijkheid verklaringen af te leggen met betrekking tot de nieuwe elementen en kon zij nieuwe documenten neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekende partij aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekende partij wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar huidig volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is.

5.7. De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale

bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekende partij zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, mist dan ook juridische grondslag.

5.8. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt dat zij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Zij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

5.9. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet de minste toelichting geeft op welke wijze zij de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, artikel 47 van het handvest en de artikelen 48/3, 48/4 en 48/7 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Wat betreft de artikelen 48/3 en 48/4 kan dienstig worden verwezen naar het gestelde in punt 5.4.

5.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

5.11. Vermits de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming wordt bevestigd, kan hoe dan ook niet worden ingegaan op de vraag in het verzoekschrift om de bestreden beslissing te hervormen en de verzoekende partij als vluchteling te erkennen of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen op grond van artikel 48/3 respectievelijk artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.12. Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,
dhr. A. DE LUYCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

M. RYCKASEYS